

quod foris est, præter naturalem impetum siue moueat, siue motum impediatur, necessitatem vocamus, ut si quis manu, & voluntate & cupiditate renitentis, accepta, percutiat alium. Verum si intrinsicus principium fuerit, vis non est: quandoquidem & voluptas inest, & dolor in vtriusque. Nam & qui continentis agit, dolore afficitur: quippe qui contra quam cupiditas ferat, faciat: & lætitia ac voluptate, quippe qui speret, sibi id olim fore commodo & bono: vel iam bono esse dum hac ratione morbum expellit. Similiter incontinentis gaudet ille quidem dum fruatur hac sua incontinentia, re optata: sed & dolore afficitur, quippe qui metuatur necessariò, propter conscientiam male facti. Itaque dicere, vi vtrunque agere, à ratione non est alienum: vterque enim, si spectes in altero appetitum, in altero rationem, agit inuitus. Nam cum diuisa sint hæc duo, alterum ab altero extruditur. Quoniam autem in aliqua animi parte id manifestò contingit: solet id ad totum animum transferri. Atqui de partibus quidem eius dici id potest: cæterùm animus totus tam incontinentis quam continentis sponte sua agit: vi verò neuter: sed aliquid tantum quod ipsi inest: vtrumque autem eorum *quæ pugnant inuicem*, à natura habemus. Nam & ratio naturâ nobis inest ad imperandum: si enim aliquem ita ut natus est, esse siueris, modò debilis aut mutilus nulla sui parte fiat, inerit ei ratio. Et cupiditas: statim enim ut editus est aliquis in lucem, eum comitatur, eisque inest. Atque his ferè duobus à natura quippiam inesse determinamus: eo scilicet quòd statim à natiuitate inest, & quod generatione existere facile consequimur, ut senectus, canities, ac alia id genus. Itaque non secundum naturam facit alteruter, sed secundum naturam simpliciter: sed non eandem. Quæstionibus igitur de temperante, intemperanteque, vtrum vi, & non volens agat alter, aut vterque, aut vi simul, inuitiq. ambo: & si vis voluntaria sit, num volentes simul, nolentesque agant, ex dictis hæcenus occurrendum. Verum & aliter vi, coactique agere dicuntur, non dissentientibus inter se inuitò ratione & cupiditate, quando scilicet id faciunt, quod molestum quidem, & frivolum iudicant: sed neglectum, damnatum, aut mortem inferat: hæc enim omnes, aut coactus facere aiunt, aut non. Faciunt autem omnes: nam omittere quidem licet, sed ferendum incommodum. Verum ex his alia quidem violenta, alia verò non violenta fortè quis dixerit. Quæcumque enim eorum,

A τὴν πᾶσα τὴν ὀρμὴν ἢ ἐμποδίζουσαν ἢ κινουσαν, καὶ τὴν λέγειν, ὡς περ εἰ τις λαβὼν τὴν χεῖρα τυπὸς τινὰ ἀιπτέοντος καὶ τῶ βούλειωται, καὶ τῷ ὀπθιδυμείν. ὅταν δ' ἐξ ὠδων ἢ ἀρχῆ, οὐ βία ἐπέτῃ καὶ ἡ δὴν καὶ λυπητὴ ἀμφοτέροις ἐνεστὶ καὶ γὰρ ὁ ἐγκρατεὺς ὀρμῆς καὶ χεῖρας τὴν ἀπ' ἐπιπίδους ἡ δὴν, ὅπ ὕστερον ἀφελήσεται, ἢ καὶ ἡ δὴ ἀφελήσεται ὑγῆται.

B νων καὶ ὁ ἀκρατής, χεῖρα ὡς τυχεῖαν ἀκρατεὺς ὀρμῆς οὐ ὀπθιδυμεί, λυπείται ἢ τὴν ἀπ' ἐπιπίδους λυπητῶν. οἴεται γὰρ καὶ ὀρμῆς πένω ὡς τὸ ὡς βία ἐκείττον φαίμ ποιείν, ἔχου λόγον καὶ δια τὴν ὀρεξίην, καὶ δια τὸν λογισμόν ἐκείττον ἀκοντα ποτὲ ἀφείπην. καὶ ὡρεσμένα γὰρ ὄντα ἐκείττον, ἐγκρούεται ὑπ' ἀλλήλων. ὅταν καὶ ὀπ τὴν ὄλμω μεταφύουσι.

C σι ψυχῶν, ὅπ τ' ἐν ψυχῇ π τοιοῦτον ὄρεσση. ὀπ ὡρμὴ οὐκ ἴδω μορίαν ἐνδέχεται πύτο λέγειν ἢ δ' ὄλη ἐκοῦσαι ψυχῇ καὶ τῷ ἀκρατοῦς καὶ τῷ ἐγκρατοῦς, ἀφείπην, βία δ' οὐδ' ἴπτες, ἀλλὰ ἴδω ἐν ἐκείνοις τῷ ἐπέτῃ καὶ φύση ἀμφοτέροις ἔχου. καὶ γὰρ ὁ λόγος φύση ἀρχον ὅπ ἐκείττον τῷ γηέστας καὶ μὴ πρεσβύστας ἐπέτῃ καὶ ὀπθιδυμεία, ἐπὶ δὴν ἐν γηέστας ἀκολουθεῖ καὶ ἐνεστὶ. χεῖρον δὲ πύτοισι δὴν τοῦ φύσει διορεξίωται, πῶ τ' ἐπὶ δὴν γηέστας ἀκολουθεῖ πύσι, καὶ ὅπ τῷ ἐκείττον τῷ γηέστας ὀδυπορεῖν, γίνονται ἡμῶν, οἷον πύσι καὶ γηέστας, καὶ τὰ ἡμῶν. ὡς πὴ μὴ καὶ φύσει ἐκείττον ἀφείπην ἀπὸ τῷ δ' ἢ καὶ φύσει ἐκείττον, οὐ τὴν αὐτῷ. ἀπὸ ὡρμῆς τῷ ἐγκρατοῦ καὶ ἀκρατοῦ ἀπορεῖα, πύσι τῷ βία ἀφείπην, ἢ ἀμφοτέροις, ἢ τῷ ἐπερον.

E ὡς πὴ μὴ ἐκόντας, ἢ ἀμφοβία καὶ ἀκοντας εἰ δὲ τὸ βία ἐκούστων, ἀμφοβίας καὶ ἀκοντας ἀφείπην χεῖρον ἢ ἐν ἴδω ἐρημῶν δὴλον ἡμῶν ὡς ἀπαυπητέον. λέγονται δὲ καὶ ἄλλον ἔσπον βία καὶ ἀπὸ ἀδέντες ἀφείπην, καὶ διαφωναίου τῷ λόγῳ καὶ τ' ὄρεξίως, ὡς πύ ἀφείπην ὁ καὶ λυπητῶν καὶ φαίλον ἴππολαμβαροῖσιν. ἀλλ' ἀπὸ μὴ πύτο ἀφείπην πύ πῶ καὶ ἡ δὴν αὐτοῖ ἀσι. ταῦτα γὰρ ὡρασαν ἀπὸ ἀδέντες ἀφείπην, ἢ ἔ. ἀλλὰ πύτοισι πύτοισι αὐτοῖ πύτο. ἐξ ἐστὶ γὰρ μὴ ποιείν, ἀλλ' ἐκείνο ἴππομείναι τὸ πύτοισι. ἐπὶ ἴππος πύτων τῷ ὡρμῆ τῷ αὐτῷ πύσι, ἢ ὄ. ὡς πύ καὶ ἐπὶ αὐτοῖ

F